

Claudia Piñeiro

De weduwen van de donderdag

Vertaald door Mariolein Sabarte Belacortu

SIGNATUUR

2009

Voor Gabriel en mijn kinderen

*Dit stuk speelt zich af in een tijd, lang geleden,
toen de Amerikaanse middenstand zijn kinderen
massaal inschreef op een blindenschool.*

– Tennessee Williams, *The Glass Menagerie*

*Zonder huispersoneel is er geen tragedie mogelijk,
maar alleen een smerig burgerlijk drama.
Terwijl je je eigen theekopje afwast en de asbakken leegt,
verflauwen de hartstochten.*

– Manuel Puig, *Bajo un manto de estrellas*

1

Ik opende de koelkast en bleef even zo staan om uit te rusten, met mijn hand op de handgreep, mijn verstand op nul, nietsziende ogen en vóór me de rekjes die in van dat kille licht waren gehuld. Toen ging het alarm af ten teken dat door de openstaande deur de kou ontsnapte, en opeens wist ik weer waarom ik hier stond. Ik was op zoek naar iets eetbaars. Ik schoof wat restjes van de vorige dag bij elkaar op een bordje, warmde ze op in de magnetron en liep ermee naar de tafel. Ik legde geen tafellaken neer, alleen zo'n raffia placemat die ik een paar jaar geleden uit Brazilië had meegebracht, toen we voor het laatst met zijn drieën op vakantie waren. Met het gezin. Ik ging voor het raam zitten, dat was niet mijn gewone plek aan tafel, maar als ik in mijn eentje at vond ik het prettig om naar de tuin te kijken. Ronie dineerde die avond, die bewuste avond, bij Tano Scaglia. Zoals elke donderdag. Maar die donderdag was anders. Een donderdag in september in het jaar 2001. Donderdag 27 september, 2001. Die bewuste donderdag. We waren nog ontzet over het instorten van de Twin Towers en we deden rubberhandschoenen aan om onze brieven te openen uit

angst dat er een wit poeder in zat. Juani was uitgegaan. Ik had hem niet gevraagd met wie of waarheen. Hij vond het vervelend als ik dat vroeg. Maar ik wist het wel. Of ik beeldde me iets in en dacht dat ik het wist.

Ik maakte bijna geen bord vuil. Ik had me er al enkele jaren geleden bij neergelegd dat we geen personeel voor dag en nacht meer konden betalen, er kwam nu nog maar tweemaal per week een vrouw voor het grove werk. Sindsdien heb ik geleerd om zo weinig mogelijk vuil te maken, mijn kleren niet te kreukelen en het bed niet overhoop te halen. Niet omdat het op zich zulk zwaar werk is, maar omdat afwassen, bedden opmaken en strijken me doen denken aan wat ik vroeger had en nu niet meer.

Ik wilde een eindje gaan wandelen, maar het idee dat ik Juani tegen zou komen en dat hij zou kunnen denken dat ik hem bespioneerde, weerhield me. Het was warm, de nacht was bijna licht door de vele sterren. Ik had geen slaap en ik had ook geen zin om naar bed te gaan en de hele tijd te liggen woelen en piekeren over een of andere huizen-deal die ik maar niet rond kon krijgen. Het leek in die tijd wel of al die deals gedoemd waren te mislukken voordat ik een provisie kon opstrijken. De economische crisis was al een paar maanden aan de gang. Sommige mensen verborgen het beter dan andere, maar voor ons allemaal was het leven er hoe dan ook door veranderd. Of zou er binnenkort door veranderen. Ik ging naar mijn slaapkamer om een sigaret te halen, want ik wilde toch naar buiten, Juani of geen Juani, en ik hield ervan te roken tijdens het wandelen. Ik kwam langs de slaapkamer van mijn zoon en dacht er even over om naar binnen te gaan en daar naar een sigaret te zoeken. Maar ik wist dat ik niet zou vinden wat ik zocht, het was gewoon een smoes om er naar binnen te gaan en er rond te kijken. Ik had het die ochtend al gedaan toen ik zijn bed

opmaakte en zijn kamer had opgeruimd. Toen vond ik ook niet wat ik zocht. Ik liep door. Op mijn nachtkastje lag een nieuw pakje, ik maakte het open, haalde er een sigaret uit, stak hem op en liep de trap af, klaar om naar buiten te gaan. Op datzelfde moment kwam Ronie binnen en veranderden mijn plannen. Die avond verliep alles anders dan gepland. Ronie liep meteen door naar de bar. ‘Wat gek dat je zo vroeg ...’ zei ik onder aan de trap. ‘Ja,’ zei hij, en hij liep met de whiskyfles en een glas naar boven. Ik bleef staan, wachtte even en ging toen achter hem aan. Ik kwam langs onze slaapkamer, maar daar was hij niet. In de badkamer ook niet. Hij was het terras op gegaan en had zich daar in een ligstoel geïnstalleerd om nog wat te drinken. Ik trok een stoel bij, ging naast hem zitten en wachtte. Ik keek in dezelfde richting als hij, zonder een woord te zeggen. Ik wilde dat hij iets zei. Niet iets belangrijks of grappigs, niet eens iets zinvol, maar iets, als hij tenminste maar zei wat hij moest zeggen in de mini-dialogoog die onze gesprekken in de loop van de tijd waren geworden. Een stilzwijgend verbond bestaande uit reeksen staande uitdrukkingen en woorden om de stilte mee te vullen, die bedoeld waren om niet over de stilte te hoeven praten. Holle woorden, dekschilden van woorden. Als ik me beklaagde, voerde Ronie altijd aan dat we weinig met elkaar spraken omdat we te veel tijd met elkaar doorbrachten en dat er weinig te vertellen was als we niet een groot gedeelte van de dag uit elkaar waren. Zo was de situatie sinds Ronie zes jaar geleden zijn baan was kwijtgeraakt en geen nieuwe vond, afgezien van een paar projecten die nooit werden uitgevoerd. Ik hoefde niet te weten waarom we steeds minder te bespreken hadden, maar wel waarom ik dat pas in de gaten kreeg toen de stilte zich al in ons huis had geïnstalleerd als een ver familielid dat je in vredesnaam maar onderdak verleent en verzorgt. En ik wilde ook weten waarom het me

geen verdriet deed. Misschien omdat het verdriet langzaam en stilletjes zijn plaats had veroverd. Net als de stilte. 'Ik haal even een glas,' zei ik. 'Breng wat ijs mee, Virginia,' schreeuwde Ronie toen ik al binnen was.

Ik liep naar de keuken, en terwijl ik de ijsbox vulde bedacht ik allerlei alternatieve verklaringen voor het feit dat Ronie zo vroeg thuis was gekomen. Ik vermoedde dat hij ruzie had gekregen. Met Tano Scaglia, nee, vast met Gustavo. Niet met Martín Urovich, Martín maakte al in geen tijden meer ruzie met iemand, niet eens meer met zichzelf. Toen ik terug was op het terras, vroeg ik het hem meteen, ik wilde het niet pas de volgende ochtend op de tennisbaan horen van de vrouw van een ander. Sinds hij geen werk meer had, koesterde Ronie een soort wrok, die op de meest ongelegen momenten de kop opstak. Het automatisme van de maatschappelijke omgangsvormen, waardoor we niet zeggen wat we eigenlijk zouden moeten zeggen, functioneerde al een tijdje niet meer bij mijn man. 'Nee, ik heb met niemand ruzie gehad.' 'Maar waarom ben je dan zo vroeg terug? Op donderdag kom je nooit voor drie uur 's nachts thuis.' 'Vandaag wel,' zei hij. Daarna zei hij niets meer en gaf mij ook niet de kans mijn mond nog eens open te doen. Hij stond op, schoof de ligstoel dicht naar de balustrade en ging bijna met zijn rug naar me toe zitten. Niet om me te bruuskeren, maar alsof hij een toeschouwer was die de beste plek zoekt waarvandaan hij het toneel kan overzien. Ons huis staat schuin tegenover dat van de familie Scaglia, met twee of drie huizen ertussenin, maar omdat ons huis hoger is kun je ondanks de populieren van de Iturria's, die het uitzicht belemmeren, bij ons vandaan bijna het hele complex van daken, tuin en zwembad zien. Ronie keek naar het zwembad. De lichten waren uit en er was niet veel te zien. Wel de silhouetten en de omgeving; je kon je het bewegende water

voorstellen en allerlei schaduwen die zich aftekenden op de turkooisblauwe tegels.

Ik stond op en leunde op de achterkant van Ronies ligstoel. Het geritsel van de populieren van de Iturria's accentueerde de avondlijke stilte, de warme wind bracht ze van tijd tot tijd in beweging waardoor het leek alsof het regende midden in die sterrennacht. Ik aarzelde of ik zou blijven of vertrekken, ondanks zijn afwezige gedrag wekte Ronie niet de indruk dat hij wilde dat ik wegging, en dat vond ik al heel wat. Ik observeerde zijn achterkant boven de houten rugleuning. Om de zoveel tijd bewoog hij in zijn ligstoel, hij kon zijn draai niet vinden, hij was nerveus. Later begreep ik dat het niet door de zenuwen kwam maar door angst, maar dat wist ik toen nog niet. Ik kon het ook niet vermoeden, want Ronie was nooit ergens bang voor. Zelfs niet voor het feit dat ik bang voor hém was. Dat was een paar maanden eerder begonnen, en die angst had me niet meer verlaten, overdag niet en 's nachts niet. De angst maakte dat ik, toen ik voor de koelkast stond, vergat wat ik daar deed. De angst zat voortdurend in me, al deed ik alsof het niet zo was, al lachte ik, al praatte ik over wat dan ook, al was ik aan het tennissen of ondertekende ik een contract. Ondanks de afstand die Ronie tussen ons had gecreëerd, bracht de angst me er die avond toe op gespeeld natuurlijke toon tegen hem te zeggen: 'Juani is uitgegaan.' 'Met wie?' wilde hij weten. 'Heb ik hem niet gevraagd.' 'Hoe laat komt hij thuis?' 'Weet ik niet. Hij ging op zijn skates.' Weer stilte, en toen zei ik: 'Er stond een bericht van Romina op het antwoordapparaat, ze zei dat ze op hem wachtte om de ronde te doen. Zou "de ronde doen" een soort code van ze zijn?' 'Een ronde is een ronde, Virginia.' 'Dus hoef ik me geen zorgen te maken?' 'Nee.' 'Hij zal wel bij haar zijn.' 'Ja, dat zal wel.' Toen zwegen we weer.

Daarna kwamen er nog andere woorden, geloof ik, maar ik herinner me niet meer welke. Clichématige herhalingen van het stilzwijgende verbond. Ronie schonk zich nog een whisky in, ik hield hem de ijsbox voor. Hij greep een handvol blokjes, er vielen er een paar op de grond, die naar de balustrade gleden. Hij volgde ze met zijn blik, het was alsof hij het huis aan de overkant heel even was vergeten. Hij keek naar de ijsblokjes en ik keek naar hem. Misschien zouden we zo een hele tijd zijn doorgegaan met die keten van blikken, als op datzelfde moment de lichtjes in het zwembad van de Scaglia's niet waren aangefloept en er stemmen klonken in de populierenregen. De lach van Tano. Muziek, er klonk iets als moderne, treurige jazz. 'Diana Krall?' vroeg ik, maar Ronie gaf geen antwoord. Hij werd weer gespannen, stond op, gaf de ijsblokjes een schop, ging weer zitten, bracht zijn gebalde vuisten naar zijn mond en klemde zijn kaken op elkaar. Ik wist dat hij iets voor me verborg, dat hij iets niet naar buiten wilde laten komen. Iets wat te maken had met datgene waar hij zijn ogen niet van af kon houden. Een ruzie, een jaloerse of minachtende opmerking die hij niet had gepikt. Een als grap vermomde vernedering, de specialiteit van Tano, dacht ik. Ronie stond weer op en liep naar de balustrade om beter te kunnen kijken. Hij dronk zijn glas leeg. Hij tuurde tussen de populieren door en liet me geen ruimte om iets te kunnen zien. Ik hoorde een plons en dacht dat er bij de Scaglia's iemand in het zwembad was gedoken. 'Wie is erin gesprongen?' vroeg ik. Er kwam geen antwoord. Wie erin gesprongen was liet me koud, maar die stilte, die muur waar ik elke keer tegenaan botste als ik toenadering zocht, vond ik vreselijk. Ik had genoeg van die zinloze pogingen en ging naar beneden. Ik was niet boos. Het was duidelijk dat Ronie niet hier bij mij was, maar daarginds, een straat verderop, waar hij met zijn

vrienden in het zwembad van de Scaglia's dook. Net toen ik mijn voet op de eerste tree zette, stopte de jazzmuziek die uit Tano's huis kwam, midden in een maat die plotseling werd afgebroken.

Ik ging naar de keuken en spoelde het glas om met meer aandacht dan nodig was. Mijn hoofd raakte opnieuw zo vol met gedachten dat het leek of er niet genoeg ruimte voor ze was. Ik dacht aan Juani, niet aan Ronie. Ik probeerde het niet te doen en verzon trucs. Zoals sommige mensen schapen tellen om te kunnen slapen, herinnerde ik me de huizendeals waar ik nog mee bezig was: aan wie ik het huis van de familie Gómez Pardo zou laten zien, hoe ik de financiering voor de familie Canetti rond zou krijgen zodat ze konden kopen, en dat ik vergeten was de familie Abrevaya een rekening te sturen. Maar Juani dook steeds weer op, niet Ronie. Juani was helderder en intenser. Ik droogde het glas af en borg het op en haalde het weer tevoorschijn om het te vullen met water: ik zou die avond iets nodig hebben om te kunnen slapen. Iets waardoor ik bewusteloos op mijn bed zou vallen. In mijn medicijnkastje lag vast wel een pilletje. Gelukkig kwam het niet zo ver, want op dat moment hoorde ik haastige stappen op de trap en daarna de schreeuw en de klap, een droge, harde klap op het hout. Ik rende erheen en vond mijn man, op de grond, er stak een botje uit zijn been dwars door zijn vlees en er was overal bloed. Ik werd duizelig, alles om me heen draaide, maar ik moest mezelf onder controle krijgen, ik was alleen en ik moest iets voor hem doen; ik was zo blij dat ik niets had ingenomen, er moest een schroefverband bij hem worden aangelegd en ik wist niet hoe je dat deed; ik zou in elk geval een lap om zijn been binden, een schoon servet om het bloeden tegen te houden, en ik zou een ambulance bellen; nee, geen ambulance, dat duurt te lang, ik kan hem beter meteen naar het

ziekenhuis brengen en een briefje achterlaten voor Juani: *'Papa en ik zijn ergens naartoe, maar we zijn zo terug, als er iets is, bel je maar naar mijn mobiel. Alles oké. Bij jou ook, hoop ik. Zoen, mama.'*

Terwijl ik hem naar de auto sleepte, schreeuwde Ronie van de pijn, en door die schreeuw kwam ik weer helemaal bij mijn positieven. 'Breng me naar het huis van Tano, Virginia,' schreeuwde hij. Ik reageerde niet, ik dacht dat hij door de situatie in een soort ijlkoorts was, en ik hees hem met moeite op de achterbank. 'Breng me naar Tano, godverdomme,' schreeuwde hij weer en toen raakte hij buiten kennis. Van de pijn, zeiden ze later in het ziekenhuis, maar dat was niet zo. Ik reed zo snel mogelijk, trok me niets aan van bordjes als LET OP, OVERSTEKENDE KINDEREN, of van verkeersdrempels. Ik stopte zelfs niet toen ik Juani op blote voeten heel snel een weg zag oversteken die ik kruiste. Romina rende achter hem aan. Alsof ze ergens voor vluchtten; die twee zijn altijd ergens voor op de vlucht, dacht ik. En dan laten ze hun skates ergens staan. Juani raakt altijd al zijn spullen kwijt. Maar ik kon me nu niet bezighouden met mijn zoon. Die avond niet. Op weg naar de uitgang van La Cascada werd Ronie wakker. Duizelig als hij was probeerde hij door het raampje te zien waar we waren, maar kennelijk lukte dat niet. Hij schreeuwde niet meer. Vlak voordat we La Cascada uit reden, kwamen we de pick-up van Teresa Scaglia tegen. 'Was dat Teresa?' vroeg Ronie. 'Ja.' Ronie greep naar zijn hoofd en begon te huilen, eerst zachtjes, klaaglijk, daarna gesmoord. Ik keek naar hem in het spiegeltje: in elkaar gedoken, gewond. Ik probeerde hem met woorden te kalmeren, onmogelijk. Toen probeerde ik maar te wennen aan zijn klaagzang. Zoals je went aan een pijn die langzaam opkomt, of aan gesprekken waarin louter holle woorden worden gezegd.

Toen ik bij het ziekenhuis arriveerde, hoorde ik het gehuil van mijn echtgenoot niet meer. Maar het was er nog wel. ‘Waarom huilt u zo?’ vroeg de dienstdoende arts. ‘Hebt u veel pijn?’ ‘Ik ben bang,’ zei Ronie.

2

Virginia zei altijd dat het huis van de Scaglia's misschien niet het mooiste van Altos de la Cascada was, maar dat het wel de meeste aandacht trok van de klanten van haar makelaarskantoor. En als iemand verstand had van de beste of de slechtste huizen in onze buurt was zij het wel. Het huis van Tano was ongetwijfeld een van de grootste van de countryclub en daardoor was het ook anders. Velen van ons keken er met enige jaloezie naar, al zou niemand het durven toe te geven. Het had rustieke bakstenen muren, schuine daken van zwarte leisteen en overal blank houtwerk; het telde twee verdiepingen, zes slaapkamers en acht badkamers, afgezien van de badkamer in de kamer voor het dienstmeisje. Het had in twee of drie woonbladen gestaan dankzij de goede contacten van de architect die het gebouwd had. Op de bovenste verdieping was een *home theatre*, en naast de keuken een *family* met rotan meubels en een tafel van hout en ijzer met een roestkleurig patina. De zitkamer lag pal tegenover het zwembad, en als je in een van de zandkleurige leunstoelen voor het raam zat, dat over de hele breedte van de muur en van het plafond tot de vloer

liep, waande je je buiten, op het houten *deck* dat begon waar de gaanderij ophield.

Elke struik in de tuin was op een van tevoren bedachte plaats geplant naargelang zijn kleur, hoogte, dikte en beweging. ‘Dat is mijn visitekaartje,’ zei Teresa altijd. Kort nadat ze naar La Cascada waren verhuisd, had ze haar studie grafologie opgegeven om met landschapsarchitectuur te beginnen, al was het niet noodzakelijk dat ze werkte. Maar ze leek altijd op zoek naar nieuwe klanten, alsof het voor haar veel belangrijker was klanten te veroveren dan een nieuwe tuin te verzorgen. Bij haar huis vond je geen verdorde of stinkende planten, geen planten die zomaar ergens opkwamen omdat er toevallig een zaadje was gevallen, en er waren ook geen mierenhopen of slakken te bekennen. Het gazon zag eruit als een effen, felgroen en smetteloos tapijt. Bij een imaginaire lijn, precies op de plek waar de kleur van het gras veranderde, eindigde de tuin en begon de golfbaan, hole 17; een bunker aan de linkerkant en een *hazard*, een kleine aangelegde vijver, ter rechterzijde completeerden het uitzicht vanuit het huis.

Teresa ging naar binnen via de deur aan de kant van de parkeerplaats. Ze hoefde geen sleutels te gebruiken, in Altos de la Cascada doen we de deuren nooit op slot. Ze zei dat het haar opviel dat ze het typische bulderende gelach van haar man en zijn vrienden niet hoorde. Onze vrienden. In alcohol gesmoord gelach. Ze was blij dat ze niet naar hen toe hoefde te gaan om hen gedag te zeggen, ze was veel te moe om hun eeuwige grappen te verdragen, zei ze. Zoals elke donderdag waren ze bij elkaar gekomen om te eten en te kaarten en waren hun vrouwen, zoals al een tijd de traditie was, naar de bioscoop gegaan. Met uitzondering van Virginia, die niet meer meeging onder allerlei voorwendsels, waar niemand al te veel vraagtekens bij zette. Maar we zeiden zachtjes tegen

elkaar dat het met haar financiële problemen te maken had. De kinderen van de Scaglia's waren die avond ook niet thuis; Matías sliep bij de familie Florín en Sofia was tot haar grote spijt op aandringen van haar vader bij haar grootouders van moederskant gaan logeren. Het dienstmeisje had vrijaf. Tano had persoonlijk ingesteld dat ze elke donderdag vrij nam, zodat niemand in huis hem en zijn vrienden op die dag lastig kon vallen of om wat voor reden dan ook hun kaartspel zou onderbreken.

Terwijl ze de trap op liep, bedacht ze vol vrees dat de mannen na veel wijn en champagne hun roes misschien lagen uit te slapen in het home theatre, terwijl ze zogenaamd naar een film of een sportverslag zaten te kijken. Daar waren ze niet en dus liep ze geen kans hen tegen te komen op weg naar haar kamer. Het huis leek verlaten. Ze was niet bezorgd, wel benieuwd. De vrienden van haar man konden niet ver weg zijn, tenzij ze naar huis terug waren gaan lopen, dacht ze; toen zij thuiskwam had ze om de pick-ups van Gustavo Masotta en Martín Urovich heen moeten rijden, die op de oprit geparkeerd stonden. Ze liep het balkon op en meende in het donker een paar handdoeken op het houten deck te zien liggen. Het was een aangename avond, hoewel het nog maar eind september was. Sinds Tano een ketel had laten installeren waarmee het water in het zwembad kon worden verwarmd, speelde de vraag hoe het weer zou zijn en of ze konden zwemmen geen rol van betekenis meer. Ze zijn vast in het zwembad gedoken om van hun roes af te komen en zijn zich nu aan het aankleden in het kleedhok op het overdekte terras, dacht ze. Ze had geen zin om nog langer te piekeren, trok haar nachtpon aan en stapte in bed.

Om vier uur 's nachts werd ze wakker, ze was alleen. De linkerhelft van haar bed was onbeslapen. Ze liep naar het raam aan de voorkant en zag dat de pick-ups er nog ston-

den. Het huis zweeg in alle talen. Ze ging naar beneden, liep door de woonkamer en stelde vast dat het inderdaad handdoeken en zwembroeken waren die ze vanaf haar balkon had gezien. Maar er brandde geen licht in het zwembad en het kostte haar moeite ze te onderscheiden. Ze ging naar de family, alles stond op zijn plaats: ontkurkte flessen, asbakken vol peuken en door elkaar liggende speelkaarten op tafel, alsof er net een partijtje was gespeeld. Ze liep door naar het overdekte terras en zag in het kleedhok de kleren van de mannen op een hoop op de bank, een onderbroek als een prop op de grond en een enkele sok die aan de douchekraan hing. Alleen Tano's kleren waren netjes opgevouwen en lagen keurig aan het ene eind van de bank, naast zijn schoenen. Zo laat kunnen ze niet in zwembroek zijn gaan wandelen, dacht ze. Ze liep naar het zwembad. Ze wilde het licht aandoen, maar dat deed het niet in dit stuk van de tuin, net alsof de stop was doorgeslagen, dacht ze; later kwam ze te weten dat het niet de stop was geweest maar de thermische schakelaar. Het water was rustig. Ze voelde aan de handdoeken, ze waren niet gebruikt, ze waren droog, hoogstens een beetje vochtig van de dauw. Drie lege champagneglazen stonden keurig op een rijtje op de rand van het zwembad en die brachten haar in verwarring. Niet vanwege het feit dat de mannen daar iets gedronken hadden, dat deden ze overal, maar omdat het de kristallen glazen waren die ze bij hun trouwen van de vader van Tano hadden gekregen en die Tano zelf voor heel bijzondere gelegenheden bewaarde. Teresa liep erheen en wilde ze weghalen voordat ze door de ochtendbries, een kat of een kikker zouden worden omgegooid. Afgezien van enkele ongelukjes als gevolg van dergelijke natuurverschijnselen zijn er niet veel gevaren die ons bedreigen in La Cascada. Dat dachten we althans.

Terwijl ze de glazen opruimde, keek Teresa amper naar het

onbeweeglijke water. Ze pakte twee glazen tegelijk op, ze stootten tegen elkaar en de kristallen klank maakte haar aan het schrikken. Ze controleerde ze en zag dat ze nog heel waren. Ze liep terug naar het huis, langzaam, ze wilde niet dat de glazen nog een keer tegen elkaar stootten en ze wist niet wat wij allemaal pas de volgende dag zouden weten: dat op de bodem van haar zwembad, onder het lauwe wateroppervlak, de lichamen van haar man en twee van diens vrienden lagen, dood.

3

Altos de la Cascada, zo heet de wijk waar wij wonen. Wij allemaal. Eerst verhuisden Ronie en Virginia Guevara erheen, vrijwel gelijk met de familie Urovich. Een paar jaar later kwam Tano, Gustavo Masotta was een van de laatsten. Langzamerhand, de een wat eerder dan de ander, zijn we burens van elkaar geworden. Het is een gesloten wijk met een omheining van prikkeldraad die verstopt zit achter allerlei soorten struiken. Altos de la Cascada Countryclub. Maar de meesten van ons korten het af en zeggen La Cascada, terwijl anderen, een minderheid, liever over Los Altos spreken. We hebben een golfterrein, een tennisbaan, een zwembad en twee *clubhouses*. En privébewaking. Vijftien bewakers in de dagploeg en tweeëntwintig in de nachtploeg. Iets meer dan tweehonderd hectare beschermd terrein, waar alleen mensen binnen mogen komen als ze toestemming hebben van een van ons.

Er zijn drie manieren om de wijk binnen te komen. Door een poort met slagbomen, dat is voor de leden die een persoonlijk pasje voor een elektronisch oog moeten houden. Via een zijdeur, ook met een slagboom, als het gaat om be-

zoekers met toestemming en nadat ze eerst bepaalde nummers hebben gemeld, zoals dat van hun identiteitskaart, hun rijbewijs of andere papieren. Of door een draaihek waar hun identiteitsbewijs wordt ingenomen en tassen of koffers worden gecontroleerd als het gaat om leveranciers, dienstmeisjes, tuinlieden, schilders, metselaars of andere werklieden.

Langs de buitenrand van het hele gebied zijn om de vijftig meter camera's geplaatst die honderdtachtig graden kunnen draaien. Jaren geleden hadden we camera's die driehonderdzesig graden draaiden, maar die zijn buiten werking gesteld en vervangen, omdat ze inbreuk maakten op de privacy van leden met een huis vlak aan de rand van het terrein.

De huizen zijn van elkaar gescheiden door zogenaamde levende omheiningen, ofwel struiken. Niet elke struik komt in aanmerking. Ligusters zijn uit de mode, evenals die struiken met blauwe klokjes, die vroeger langs spoorlijnen groeiden. Ook zijn er geen rechte, zorgvuldig geschoren heggen die op groene muren lijken. En al helemaal geen rond gesnoeide struiken. Deze omheiningen worden ongelijkmatig, in laagjes gesnoeid zodat ze er natuurlijk uitzien, hoewel er zorgvuldig is nagedacht over de snoeiwijze. Op het oog lijkt het eerder alsof die planten louter toevallig tussen twee aangrenzende huizen zijn terechtgekomen dan dat ze een opzettelijke barrière vormen om een grens aan te geven. Maar het was een grens en alleen planten konden die aangeven. Prikkelraad of hekken zijn verboden en muren al helemaal. Met uitzondering van de twee meter hoge omheining van prikkeldraad die om de hele wijk staat; die is door het bestuur betaald en wordt binnenkort vervangen door een muur die voldoet aan de nieuwe veiligheidsnormen. In de parkachtige tuinen van de huizen langs de golfbaan mogen

niet eens heggen worden geplaatst aan de kant van het golf-terrein. Als je de rand van een tuin nadert, kun je afleiden waar die eindigt omdat daar een ander soort gras groeit, maar als je uit de verte kijkt, verdwaalt je blik in het groen dat steeds maar verder doorloopt en je het gevoel geeft dat alles privédoein is.

De straten hebben vogelnamen. Zwaluw, Bertrams Ruiters, Merel. Het stratenplan vertoont niet het typische blokkenpatroon. Er zijn talloze cul-de-sacs, doodlopende stegen die eindigen als een kleine rotonde met parkje. Deze steegjes zijn meer in trek dan de straten, want er is minder verkeer en meer rust. We zouden daar allemaal wel willen wonen. Als iemand in een niet-afgesloten wijk door zo'n steeg moest lopen, zou hij er slapeloze nachten van krijgen, vooral 's avonds; hij zou bang zijn voor een overval of een hinderlaag. In La Cascada niet, daar kan zoiets niet gebeuren, daar kun je op elk uur van de dag rustig lopen waar je maar wilt, er zal je niets overkomen.

Er zijn geen stoepen. De mensen verplaatsen zich per auto, motor, quad, fiets, golfkarretje, scooter of skates. En als ze te voet gaan, lopen ze over het plaveisel. Iemand die daar niet in trainingspak loopt, is over het algemeen een dienstmeisje of een tuinman. 'Parkman' zeggen we ook wel in Altos de la Cascada in plaats van 'tuinman', want geen tuin is daar kleiner dan vijftienhonderd vierkante meter en wordt zo automatisch een park.

Als je omhoogkijkt, zie je geen kabels. Niet van de elektriciteit, niet van de telefoon, niet van de televisie. Ze zijn er natuurlijk wel, maar ze lopen ondergronds, verstopt om Los Altos en zijn bewoners te beschermen tegen visuele verontreiniging. De kabels lopen door een sleuf parallel aan het riool. Alles is in de grond weggewerkt.

Watertanks mogen ook niet zichtbaar zijn, dus die wor-

den gecamoufleerd met valse muren. De was mag ook niet buiten worden gehangen. Het technische bureau van de wijk moet gelijk met de bouwtekeningen van het huis de plek goedkeuren die is uitgekozen om de was op te hangen, en als een bewoner later toch een deel van zijn tuin gebruikt waar het wasgoed gezien kan worden vanuit aangrenzende huizen, en als hij door iemand wordt aangegeven, krijgt hij een boete.

Alle huizen zijn verschillend, geen enkel huis is openlijk een kopie van een ander. Hoewel het dat toch is. Dat is onvermijdelijk omdat iedereen dezelfde esthetische regels in acht moet nemen. Of omdat de bouwcode of de mode het voorschrijft. We zouden allemaal graag willen dat ons huis het mooiste was. Of het grootste. Of het best gebouwde. De hele wijk is statutair onderverdeeld in sectoren waar maar één soort huis gebouwd mag worden, en daarvoor is de buitenkant bepalend. Er is een sector met witte huizen. Een met stenen huizen. Een met zwarte leidaken. Je mag het ene huis niet bouwen in een sector die bestemd is voor een ander soort huis. Op een luchtfoto kun je zien dat het hele terrein van onze countryclub uit drie vlekken bestaat: een rode, een witte en een zwarte vlek.

In de sector van de bakstenen huizen staan de zogenaamde *dormis*, een soort appartementen waar de clubleden slapen die alleen in het weekend komen. Die mensen willen geen eigen huis onderhouden. Uit de verte zien de *dormis* eruit als drie grote chalets, maar in feite zijn het drie grote gebouwen die onderverdeeld zijn in een heleboel kamers. Er ligt een goedverzorgde tuin voor.

Onze wijk heeft nog een kenmerk, misschien wel het opvallendste: zijn geuren. De geuren veranderen hier met de seizoenen. In september ruikt alles naar sterjasmijn. En dat is geen poëtisch, maar een puur beschrijvend zinnetje. In

alle tuinen van La Cascada staat minstens één sterjasmijn die in de lente bloeit. Driehonderd huizen met driehonderd tuinen en daarin driehonderd sterjasmijnstruiken, op een terrein van tweehonderd hectare, met een omheining en privébewaking, dat is geen poëzie. In de lente is de lucht zwaar en zoet. Als je er niet aan gewend bent, moet je ervan kokhalzen. Maar bij sommigen van ons is er een soort verslaving of aantrekkingskracht of nostalgie ontstaan: als we weggaan, willen we meteen weer terug om die zoete bloemengeur te kunnen inademen. Alsof je nergens anders goed ademhaalt. De lucht is zwaar in Altos de la Cascada, je voelt hem; wij wonen hier omdat we het heerlijk vinden die lucht in te ademen en achter die struiken de bijen te horen zoe-men. En hoewel er elk seizoen een andere geur hangt, willen we toch het liefst die ene inademen. In de zomer ruikt het in La Cascada naar pas gemaaid en gespreeid gras en naar het chloor uit de zwembaden. De zomer is het seizoen van de geluiden. Geplons, kreten van spelende kinderen, kre-kels, vogels die klagen over de hitte, muziek uit de open ramen, een enkele drummer. Ramen zonder tralies, in La Cascada zijn geen tralies. Die zijn niet nodig. Horren wel, om niet door de insecten te worden lastiggevalen. De herfst ruikt naar gesnoeide takken, pas afgezaagde maar nog verse takken, die ze niet laten weggroten; na elke zware regenbui of storm vegen mannen in groene overalls met het logo van Altos de la Cascada erop de bladeren en takken op. De sporen van het noodweer zijn vaak al verdwenen voor we hebben ontbeten en naar ons werk of onze school zijn vertrokken of een ochtendwandeling hebben gemaakt. We merken er hoogstens iets van door de natte grond en de geur van vochtige aarde. Soms twijfelen we of de storm waarvan we de avond ervoor wakker werden, echt was of dat we hem hebben gedroomd. En 's winters is er de geur van het hout

dat wordt gestookt in de open haarden. De geur van rook en eucalyptushout en de intiemste en geheimste, de geur van het eigen huis. Een mengsel van geuren die ieder van ons zelf herkent.

Wij die hier in Altos de la Cascada zijn komen wonen, zeggen dat dat is vanwege ‘het groen’, het gezonde leven, de sport, de veiligheid. Het is een excuus, ook tegenover onszelf, dat we gebruiken om niet te zeggen wat de ware reden is waarom we hier zijn gekomen. Na verloop van tijd herinneren we ons die ook niet eens meer. Het wonen in La Cascada veroorzaakt een soort magische verdamping van het verleden. Wat van het verleden overblijft is vorige week, vorige maand, vorig jaar ‘toen we de *intercountry* hebben gewonnen’. De oude vrienden verdwijnen uit het geheugen, evenals de plekken waarvan je ooit dacht dat ze onmisbaar waren, evenals sommige familieleden, herinneringen en vergissingen. Alsof het mogelijk is dat je op een bepaalde leeftijd pagina’s uit een dagboek scheurt en aan een nieuw begint.